

Hlavním cílem této práce bylo analyzovat judikaturu českých soudů k otázkám ochrany životního prostředí a na základě toho dospět k obecným závěrům ohledně sporných otázek práva životního prostředí, které jsou judikaturou řešeny. Autor si klade za cíl zjistit, v jaké míře je judikatura rozporná, a proto věnuje svou pozornost obdobnému či různému rozhodování v obdobných případech. Podrobně rozebrány jsou soudní rozhodnutí, která řeší otázky práva životního prostředí odlišně od rozhodnutí v obdobných věcech, jinak než v minulosti nebo s novým pohledem na problematiku anebo dokonce s překvapujícími závěry, a to zejména ve srovnání s názory doktríny. Diplomová práce nejprve pojednává o roli soudů v ochraně životního prostředí, dále se zaměřuje na základní otázky práva životního prostředí, zejména na právo na příznivé životní prostředí a na poměrování různých veřejných zájmů. Další část práce je věnována účastenství dotčené veřejnosti ve správním řízení, v němž mohou být dotčeny zájmy ochrany životního prostředí. Důraz je kladen na účinnost následné soudní ochrany. Práce se konečně zabývá též judikaturou vztahující se k ochraně přírody a krajiny, jakož i k dalším složkám životního prostředí, jako je voda, ovzduší, půda a les. Autor dospívá k závěru, že rozhodování českých soudů v oblasti ochrany životního prostředí je v zásadě jednotné, přesto se v určitých otázkách závěry rozcházejí. Důsledkem je značné napětí mezi doktrínou a soudy v některých zásadních otázkách práva životního prostředí, zejména na ústavní úrovni. Zdá se, že soudy v minulosti zcela nedomyslely některé budoucí negativní důsledky svých rozhodnutí, což lze dnes stěží napravit, neboť jednak je nutné se s tehdejšími rozhodnutími vypořádat a jednak soudy nemohou suplovat roli zákonodárce. Do budoucna je nezbytné, aby soudci pečlivěji aplikovali své dřívější závěry a v jiných skutkových případech se od nich nebáli odchýlit. Jedině tak je možné přispět ke spravedlivější a účinnější ochraně životního prostředí.